

Jan De Wilde, De Verdwenen Karavaan

Ik sliep in 't diepe duister, in 't midden van de nacht
Stond iemand in m'n kamer en zei 'je wordt verwacht'
De karavaan staat klaar, kom op en kleed je gauw
We staan op jou te wachten, ja d'er is nog plaats voor jou

En toen ik uit m'n huis ging zag ik een groepje staan
Herkende hun gezichten en wist nog ieders naam
Het waren oude vrienden die ik nooit meer had ontmoet
En ook m'n jeugdvriendinnen stonden wachtend op de stoep

Iemand gaf een teken en wij vertrokken toen
De vrieslucht sneed bijtend door m'n jas van licht katoen
Geen mens was in de straten, er klonk nergens geluid
Witte vlokken vielen, veegden onze sporen uit

En weldra lag de stad al heel ver achter ons
We liepen zijgend verder langs stilstaande wagons
En verder langs de velden trok de karavaan
De wijzers op de toren bleven onveranderd staan

Een kind dat niet kon slapen heeft ons die nacht gezien
En hoe op onze schouders de sneeuw zacht nederviel
En hoe m'n jeugdvriendinnen als zusters dicht bijeen
M'n liefdesbrieven lazen, lieten vallen in de sneeuw

Ik keek naar hun gezichten, bekeek ze van dichtbij
Ze leken zacht en rustig, glimlachten tegen mij
Geen droefheid, geen vermoeidheid, de kou deerde hen niet
Ze liepen zonder aarzelen naar een onbekend gebied

En plotseling werd ik angstig, al wist ik niet waarom
En net toen ik wou vragen of ik bij hen blijven kon
Lieten ze me achter, verdwenen n na n
Er werd geen woord gesproken, maar iemand knikte zacht van neen

M'n liefste kwam mij wekken, ze zei 'je sliep zo diep'
Ik wou m'n droom vertellen, ik vond de woorden niet
Ik vouwde m'n handen voor m'n gelaat
En weende zacht en bitter, om de verdwenen karavaan